

Ἐνῷ ὁ γιατρὸς Ραμέλ ἔργαζετο, τὸν εἰδοποίησαν ὅτι, ἔνας νεαρὸς κύριος ζητάει νὰ τὸν δῆ.

— "Ἄς ἐλθῃ, εἶπεν ὁ για-

τρός.

Σὲ λίγα λεπτά μπήρε στὸ ἑργαστήριό του ἔνας νέος καλοῦ ἑω-
τερικοῦ, ὥραῖς την δημ., ἀλλὰ τρομερὰ γλώμος. Ἐφαίνονταν πολὺ¹
ταραχμένος κι' ανυπολογίσιος.

— Γιατρό, εἰτε, ἡρθεὶς νὰ μοῦ κάμετε μιὰ μικρὴ ἀλλ' ἀπαραι-
τητὴ ἑγχειρίσι. Πονεῖ φρικτά τὸ χέρι μου καὶ πρέπει νὰ μοῦ ἀφαι-
ρεῖσθαι νὰ κομμάτια σύρκας. Είναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε πόσο
ὑποφέρω. Κοντεύον νὰ τρελλαθῶ.

Τοῦ ἔτεινε δὲ συγχρόνος τὸ χέρι του καὶ τοῦ ἔδειξε ἔνα μέρος
του καρποῦ. Ὁ γιατρὸς κυριάζει στὸ σημεῖο αὐτὸν με προσοχὴ κι'
ἔμεινε ἐμβρόντητος. Δὲν δέκρινε καμιαὶ πληγὴ, κανένα μώλωπα,
καμπιὰ φλόγοις, ἀποίνως τίτατο. Ἡταν ἔτιμος νὰ ζητήσῃ περισ-
στότερες πληροφορίες ἀπὸ τὸ πελάτη του, ὅταν αὐτὸς τὸν ἐπόδιαζε
καὶ τοῦ εἴπε:

— "Ἐννοῶ τὴν ἐπαληξίαν σας γιατρέ. Δὲν βλέπετε ἀπολύτως τίποτε
στὸ μέρος αὐτὸν πονεῖ μου καὶ ἀμφιβάλλετε ἵσως ἂν είμαι μὲ τὰ
σωτά μου. Κι' ὅμως σας δύσκολα στὸ Θεό πᾶς ὑπέρερω. Ὡς ὑ-
πορέω φρικτά. Λυπήθητε μου τὸ μέρος αὐτὸν τῆς σάρ-
κας..."

— Κύριε, εἶπεν ὁ γιατρὸς, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κάμιω μιὰ τέτοια
ἐχειρίση χωρὶς νὰ ὑπάρχει λόγος. Τὸ χέρι σας είναι ἐντελῶς ρεό,
τὸ μέρος δὲ πού μοῦ δείκνεται σᾶς βεβαιῶ πῶς δὲν ἔχει ἀπολύτως
τίποτε. Ἀποδῶ πῶς μοῦ λέτε πώς πονεῖτε...

— "Ο ἄγνωστος κύριος ἐταύχαθηκε. Ἐγίνε περισσότερο χλωμός.
Φαινόντων πῶς πονούσε φρικτά.

— Γιατρέ, εἰτε, δὲν θὰ φύγω ἀπὸ δὲν μοῦ κάμετε αὐτὴ
τὴν ἑγχειρίσι. Πρέπει νὰ μοῦ ἀρνηθῆτε. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ-
τιπος περισσότερο, βεβαιωθήτε δύμως πῶς υποφέρω σαν κολα-
σμένος.

— Ὁ γιατρὸς Ραμέλ ἐσπήκωσε ἐν ἀπορίᾳ τοὺς ὄμοιους.

— "Ο ἄγνωστος ἐφράζεται.

— Αρνεῖσθε λοιπὸν ν' ἀνακουφίσετε ἔνα ἀνθρώπον ποὺ πάσχει;
εἰπε. Τότε θὰ κάμιω τὴν ἑγχειρίση μόνος μου. Δὲν ἔχετε κατόπιν
αὐτοῦ παρὰ νὰ μοῦ δέσπεται κατόπιν τὸ τραῦμα.

— Συγχρόνως ἀρπάζει μιὰ κοφτερὴ λεπίδα ἀπὸ ἔνα τραπέζι και
τὴν βίδηται ἀποφασιστικά τὸν χέρι του.

— "Ο γιατρὸς ἐσπεύσει και τὸν συνεκράτησε.

— Σταθῆτε! Ἄφοι είναι ἔτσι σταθῆτε νὰ σᾶς ἑγχειρίσω μόνος
μου. Θελετε νὰ σᾶς χλωροφρούσιστω;

— "Οχι! Ἄντιθέτως ἐπιθυμῶ νὰ τὰ δῶ ὅλα.

— Η ἑγχειρίσης ἡρκίσειν ἀμέσως και δὲν ἀργησεις νὰ τελειώσῃ. Ὁ
γιατρὸς ἀφήρεσε ἔνα κομμάτιο σαρκὸς ἀπὸ τὸν περὶ ποὺ περιβάλλει
τοῦ πελάτου του. Τὸ αἷμα ἐτρέγειν ἄρθρον.

— Ο ἄγνωστος ἀντὶ νὰ τραφάσεται συνείχετο. Τὸ χρόμα, ξανάρθε

στὸ πρόσωπό του, μειδιούσει και φαινόταν πῶς δὲν ὑποφέρει πλέον.
— Ή ροὶ τοῦ αἵματος τὸν εὐχαριστοῦσε μᾶλλον.

— Ο γιατρὸς ἦταν κατάπληκτος. — "Ἐδεσε τὴν πληγὴ και φτήσης
τὸν παράδοξον ἀνύδρον πελάτη του πῶς είνε.

— Πολὺ καλά γιατρέ μου, ἀπήντησεν αὐτός. Δὲν πονῶ καθόλου
πειά. Μὲ ἀνακουφίσατε. Σᾶς είμαι εὐχράμψων...
Συγχρόνος ἐβγαλε, ἀφῆσε στὸ τραπέζιον ἔνα καρτονόμισμα και
ἀπῆλθε ἥσυχος πειά και χαρούμενος...

— "Ἐνας μῆνας είχε περάσει. Ὁ γιατρὸς είχε λησμονήσει σχεδόν
τὸ παράδοξον αὐτὸν περιστατικό, σταν ἔξαρνα δέκτηκε πάλιν ἔνα
πειών τὸν ἄγνωστον ἐπισκέπτη του.

— "Ο δυστυχής αὐτός ἐφαίνετο και τὴν φορὰν αὐτήν πάσχων φρι-
κωδώς.

— Ετρίζει τοὺς ὄδοντας και ἐδάρκινε τὰ χείλη ἀπὸ τὸν πόνον.

— Ήτο γλωμδες και ταραχμένος!

— Ο γιατρὸς ἔξτητας τὸ σημάδι τῆς ἑγχειρίσεως, ἀλλὰ δὲν είδε
τίποτε τὸ σπάσιον και σοφάρον. Ἡ πληγὴ είχε κλείσει ἐντελῶς.
Δὲν ἡμιποδόντες πλέον νὰ ἐξηγησῃ πόθεν προηρόγνοντο οἱ ἀπάντους
αὐτοῦ πόνου που ἔκαμιναν τὸν ἄγνωστον νὰ σφαδάξῃ και κλαίη σαν
μωρό... Ἐν τούτοις προέβη και εἰς δευτέραν ἑγχειρίσην κατὰ τὴν
παραδίλησην ἔκεινον.

— Κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἑγχειρίσεως τὸν παρακαλοῦσε
νὰ κάψῃ περισσότερα σάρκα. Ἐφαίνετο εὐχαριστούμενος ἀπὸ τὸ
κούμπο τὸν σαρκῶν του, τὸ αἷμα πινέος τὸν εὐχαριστοῦντος...

— Τέλος ἐπεραστώθη και η δευτέρα αντὴν ἑγχειρίσης. Ὁ ξένος συ-
νῆλθε. — "Ἐπανέσει νὰ πονῇ. Δὲν ἔνιε δύμως και πάλιν χαρούμενος
ὅπως πατά τὴν ποώτην ἐπίσκεψην. Κάτι τὸ τρομερόν και ἀπαίσιον
τὸν ἔβασανίκε.

— Γιατρέ, είπε τέλος, σᾶς εὐγνωμονῶ γιὰ τὰς ὑπηρεσίας σας.
Τὴν ποώτην φρονά πού σᾶς ἐπεσκέψθην ἐνόμιζα πῶς η πρότη ἔκεινη
ἑγχειρίσης θ' ἀρχούσει γιὰ νὰ λυτρωθῶ τὸν μαρτυρίου αὐτοῦ. Δυ-
στικῶς καθὼς βλέπεται και σεῖς ὁ τρομερὸς πόνος ξαναῆλθε. Αὐτὸς
εἶναι φρικτός. Κατεδικάσθην γ' ἀπόδινόν και θ' ἀπόδινόν τον, τὸ γνω-
ριζώ... Τίποτεδὲν ἡμιποδέν νὰ σώσῃ... Χωρὶς δὲ νὰ προσθέσῃ τίποτε
περισσότερον ἀπλήσει μὲ δαυσωμένα τὰ ματιά...

— Ο γιατρὸς Ραμέλ είχε μείνει κατάπληκτος ἀπὸ τὸ περιστατικό
αὐτό. Δὲν εὔρισκε πλέον καμιάν εξήγησην τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ. Δυ-
στικῶς παρέστητο τὸν ἄγνωστον τέτοιος...

— Τέλος ἐπέστησεν ἔνας ἀκόμη μήνας. Ὁ γιατρὸς ἦτο βέβαιος ὅτι
ο ἄγνωστος θύ τὸν ἐπεισκέπτη και πάλιν. Κι' ἐν τούτοις δὲν τὸν
είδε νὰ φανῇ καθόλου. Ἀποδούσε γι' αὐτό, ὅταν ἔνα πρωῒ ἔλαβε
τὸ ἀπολύουσθο γράμμα:

— Για ταρέ μου,

— Λιδὸ φροές σε ἴγνολησα και μὲ ἐλύτρωσες ἀπὸ τὸν πελὸ φρικώδη
πόνο που ἔνοιωσεν ἀνθρωπός. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ ξαναῆλθε
πάνω στὸ μῆνα του, πειώ τρομερός. Για νὰ κατορθώσω νὰ σᾶς

γράψω ξεβαλα πάνω στήγη ούλη της έγχειρήσεως ενα κομμάτι άναμμένης ζισκας.

Προδόξη μηρών ήμουν ευτυχισμένος ανθρωπος ζούσα από τα εισοδήματα μουν. Απελάμβανα ό,τι μπορει να έτυψη μηδέρας τριανταπέντε ετών. "Ημουν πανδειμένος πρό δέν έτους από αγάπη με μίαν ωμορφη και ανεπτυγμένη παιδαγόγον, η δούσια έμενε στη σπήλαια μας κομήσης γειτονισάς μουν. Προτίκα δέν είχε και μ' αγάπησε και άφοσιώθηκε έτελως σε μένα. "Οσον ήμουν υπογορεωμένος να πηγαίνω στα περίχωρα για υποθέσεις και ν' αφήνω τό κτήμα μου για μιάν ήμερα, η συζυγος μου δέν ήσηκατε. "Ηρογετο δύο λευγη πετή για να μ' ανταμώση. Αν δέν έγινα καλη τη νυκτα δέν έξουμάτο. Μέ περιμενες ή πηγαίνω για λίγη ώρα στη πρώτη της κυρια και έπεστρεφε πάλι. Η αγάπη της για μένα είχε φθάσει σε τέτοιον βαθμό, ώστε έγκατέλειψε και το χορο για μη δίνη τό χέρι της σε ξένους. Είχα δηλαδή όνσ συζυγον, ένα άθωο κορίτσι. τό δοτο, μ' έλατρευς κυριολεκτικώς. Δέν ξέρω δώμας ποιός δαιμόνας μουν ψιθύρισε μιά μέρος σ' αυτή :

— "Αν δόλα αντά είνε απλή προσποίησις ; Αντή η ξαφνική κέψη που μου μπήκε στο μυαλό μ' έτρελλενε. "Ημουν πειά άιω κάτω. Αρχισα νά υποψιουμα...

Η γυναίκα μουν είχε έναν τραπέζι της δουλειάς, τό δόποιο έκλειδων πάντοτε. Τό είχα προσέξει αντό πολλές φορες. Ποτέ αντή δέν είχε λησμονήσει τό κλειδι και ποτέ δέν είχεν αφήσει άνοικτο τό συρτάρι της.

Ολ' αντά έκινοδσαν την ζηλοτυπία μουν. Τι μπορει να κρούψη έτοι μέσα, έλεγα μόνος μουν. "Ημουν τρελλός ! Δέν έπιστευα πειά ούτε στην αδύοστη τον προσθηπον της, ούτε στην ζάδια της, ούτε στην φύληματα της. «Και αν όλ' αύτα είνες απλή υποκρισία ;» μουν ψιθύριζε πάντα δ' διάβολος στ' αυτή ...

"Ένα πρωτι ήρθεν ή κόμηση νά την ζητήση και έστερος' από τολλές παραδήσεις κατωρθωσε νά την πείση νά περάση όλη την ήμέρα κοντά της. Τό κτήματα εδώ θίσκοντο σε άρκετη απόστασι τό ένα από τ' άλλο και όπ' οσέδηκα στη γυναίκα μουν, ούτι θά πηγαίνω νά την πάρω.

Μόλις τό άμαξι ξφυγε έμάζεψα όλα τά κλειδιά τον σπιτιον και τά δοκιμασα στο συντάρι της γυναίκας μουν. "Ένα απ' αντά τό άρκετης. Μου φαινόταν ούτι έσεινη τή στιγμή έκανα ένα έγκλημα. "Ημουν ένας κλέφτης δ' οποίος τοιμίσταν ν' αρπάξῃ τό μιστικό μάς δευτυχισμένης γυναίκας. Τά ζέρια μουν έτρεμαν ζταν έβραζα με φόρο ένα πρόσω πά τα διάφορα στην άπικεμενα του συρταριού.

Πνιγόμουνα... "Ξαφνα μέσα σ' ένα σωρό από δαντέλλες, άνεκά λυψα μια δέσμη επιστολῶν ! "Ω ! έφωνα καταπλήκτος, έρωτικές επιστολές είναν!..

"Ησαν δεμένες μια μια κορδέλλα κόκκινη. Ένηξ έλινα την κορδέλλα έσκεψτομουν αν ήταν πωστό αντό πουν έκανα. Έπρεπε άραγε νά λέψω τά μιστικά της γυναίκας μουν, μιστικά τά ούτοια χρονολογούνται ώρισμένως πρό τον γάμων μας ; Είχα δικαίωμα νά της ζητήσω λόγον γιά της ίδεες πουν είχε πριν γίνη δική μουν ; 'Άλλ' άν αι επιστολαι χρονολογούντο μετά τον γάμων ;

Άμεσως έλινα την κορδέλλα.

Κανεις δέν με είδε.

Ούτε ένας καθέλεψης δέν έπηρχεν έκει κοντά γιά νά δο τό πρόσωπο μουν, νά ντραπω και νά κοκκινίσων. "Ανοιξα τά γράμματα, τό ένα κατόπιν τουν άλλον ένως ζτον τά εδιάβασα όλα.

"Ω ! ή ώρα έκεινη ήταν γιά μένεν φρικτή ! Τί έγιαφαν; Τή κειρότερη προδοσία, τής δούσιας σύζυγος είχε γίνει δημα. Αντός πού τής τά είχε γράψει ήταν στενός μον φίλοι. Κοι τί έγιαφασι! Τί πάθος! Μίλοντε περι έρωτας, περι έχεμι θείας. Κοτεστρωνε διάφορα τεγνάσματα γιά νά άπατηση τόν σύζυγοι. Και όλ' αντά έφεραν την ημεροιηγία της περιόδου πουν έγινε παντρεμένος, ήμουν ό πειρού ευτυχισμένος από την άνθρωποις..

Τής έδιμάσαα δλες, έδεσα πάλι την κορδέλλα, τής έτοποθέτησα άναμεσα στο σωρό στις δαντέλλες και έκλειδωσα τό συρτάρι.

Τό βράδυ ή γυναίκα μουν, ή πάστη αιτή δόπως πάστε α, γύεσεν από της Κομησης. Κατέβηκε από τό άμαξι γιά νά τρέξι σέ μένα πού την περιμενα στήγη αυλή. Μ' αγάλλιαση σφιχτή και έχαιρονταν γιατι ήμουν κοντά της. "Έσουβητασμε, έφάγαμε μοζι και καθένας έχωρισε γιά νά παγή στην κρεβατοκάμαρα τουν.

Δέν έπειτα μάτι. Μετρούσα της ώρες. "Όταν χτύπησε μία μετά τα μεσάνυχτα σηκωθηκα και πήγα στην κρεβατοκάμαρα της. Τό μικρό της ξανθό κεφάλι ήταν βυθισμένο μεσα στα προσκέφαλα,

ώρασι και άγγελικο..

"Εβαλα σιγά τό δεξι μου χέρι στό λαιμό της και τόν έσφιξα γρήγορα και δυνατά. Αντή άνοιξε μιά στιγμή τά μεγάλα γαλανά της μάτια με ελδε θαμπωμένη, έπειτα τά έπειτα και ξεψύχησεν άμεσως ! !

"Απέθανε χωρις νά με έκδικηθη. Ποτέ δέν μου είχε θυμώσει και τώρα άλογα πού την έσκοτωνα είχε δημι γλυκειά..

Μία μόνον σταγόνα αιματος φάνηκε στά γελή της και έπεσε πάνω — στό χέρι μου — γνωρίζετε καλά πού — . Δέν την έπρόσεξε παρό μόνον την άλλη μέρα. Τής έθαμψε χωρις κανείς νά έπειτα δέν είχε ούτε συγγενεις, ούτε προστάτας.

Γ' αυτό και τά άγγελτήρια τον δανάτου της άργησα νά τά στελώ γιά νά μιλ έλθουν ένωρις οι φίλοι μου.

"Οτον γυρίσα από τό νευροπάτερον ή συνειδήσης μου δέν με έπινε παθητε καθόλου. Είχα φερθη σκληρά, άλλα της ξείζε. Δέν την μισουσα. Μον ήταν εύσονα νά την λησμονήσου. "Ετο έφανταζόμουν.

"Η κόμπασα, την δοίανταν άνεφερα τόσες φορές, διαν έπειτεφα ενδιόσκετο στον πύργο. Είχα λάβει καλά τά μέτρα μουν ώστε κι' έσεινη γιά έφινεν αργά στην κηδεια της προστατευομένη της, δωσα και έγινε. 'Ο τρόμος, ή συμπάθεια ή λόπη δέν έρω τι δηλο έκαναν τα λόγια της καθός με παρηγορούσε, και μου φάνηκαν παράνενο και άντοπα.

Στό τέλος πήρε τό χέρι μου και μου είπε με φωνή σιγανή γιαν διασποριένη, ούτι ήταν υποχειρωμένη νά μου έμπιστευθή ένα μυστικό. "Εβασίζετο δέ στην τιμή μουν ούτι δέν θά έλεγα ποτε γιαπό την έπηρη μου την ξώη. Τής έδωσα τό λόγο μουν και μου έξεμυστηρεύθη πώς είχε δώσει στη γυναίκα μουν νά της φυλάξη ένα δε ματάρι έπιστολές, ταίς δοίαντας δέν μπορούσε νά κρατάη μαζι της και μου ξήτησε νά της τας έπιστρέψω.

"Ένηρ μιλούσε δυό τρεις φορές έπιστρέψω. Τήν έώθητησα νά μου πη περίπου τό πειρεχόμενον τών έπιστο λόγων. Αντή άμως θύμωσε :

— Κύριε, ή συζυγός σας ήταν πειρι γενναία από σάς. "Οταν της έμπιστευθηκα τής έπιστολές έκεινη, δέν μ' έρωτησε τό περιεχόμενό τουν. Μον ή ποσαέθηκε ούτι ποτε δέν θά της έβλεπε και γι' αντό ειμαι βεβαια ούτι δέν της άγγιξε καθόλου. "Ηταν ευγενική κορδιά και ντρόποτανε βεβαια νά παραβή την έπιστρεψει της.

— Καλά, είπα, πως θά καταλύω τό δεματάκι της προσταλών σας;

— "Ηταν τυλιγμένες με κόκκινη κορδέλλα, μουσ άπηγνητησε :

— Η πηγαίνω νά της βρω, ψιθύριση.

Πήγα τά κλειδιά της συζυγον μουν και άρχισα νά προσποιούσαι πώλεψάγνων, ένηρ έγνωρισαπολύκαποντανέπωντην κόμιησσα.

— Είναι αντές ; ζωτησα τέλος την κόμιησσα.

— Μάλιστα, μάλιστα, μου είπε.

— Η κόμησσα μ' ειγαρίστησε πήδησε στό άμαξη της και έφυγε δέν έρω πειά τι έκανα μετά την άναχώριση της.

— Εζερόντα νά ξαναφέρω τή γυναίκα μουν ζωτανη πίσω, τής μιλούσα και ήμιται ούτι μ' αποκύρω.

— "Αν είναι άλληθεια, φώναξα ούτι μ' αγαπούσες ξωτανη και μ' αγαπάης και μέτανατον, έλέψης με, λατησουτε και έκδικησου με κόσμο αιτό. Μήν άνισβαλης την τιμωρίας μουν γιά την άλλη ξωτι. "Ας έποφερω από τώρα Βασόντεσ με! Μήν πε οιμέντης τό θάνατο μουν γιά νά έκδικηθης.

— Τί βραδιά ήταν πένθιμη έξω έβρεχε

"Ξαφνα κοιμήθηκε η μάλλον είλιτούθημησα. "Αρχισα νά όνειρεισμα. Είδα νύ παρουσιμέτας ή γυναίκα μουν. Τά γελή της ήσαν ωχρά και ή σταγόνα τον αιματος έμενεν άκομα έκει. "Ξαφνα πάθησε περι έρωτας, περι έχεμι θείας. Κοτεστρωνε διάφορα τεγνάσματα γιά νά άπατηση τόν σύζυγοι. Και όλ' αντά έφεραν την ημεροιηγία της περιόδου πουν έγινε παντρεμένος, ήμουν ό πειρού ευτυχισμένος από την άνθρωποις..

— Τής έπειτα και ζωτανη μια άλλοκοτη χειρονομια και γάθηρε...

Σέ λίγο ζύνησα, ή σταγόνα στό χέρι μουν είχε έξαφανισθη, άλλα έναν πόνο. φοβερός μου έκαπε τό χέρι. Σεις είσθη μάρτος γιατρές, πόσον διανατον, ήσαν ο πόνοι μουν αιτοι και καλη έπειτεφα επέντε. Μόλις ή πληγή γιατρευτη, δό πόνος έχοχεται ένεον. Τώρα γιά τοτη φορά με προσέβαλε, και δέν έχω τή δύναμι νά τονς νικησω. Σέ μια ώρα θά είμαι νεκρός: Μία ίδεα με παρηγορη. Μήπας έκεινη έκδικεται έδω κάτω και με συγχωρίσει ίσως έκει έπανω. Σάς ενχαριστη γιά της καλές σας φροντίδες Σέ μια ώρα δέν θά άπαρχω...

I. ZOKAI